

ραιτέρω ύφονται τὸ μνήμα τοῦ Καραϊσκάκη, ὅστις ἐδοξάσθη καὶ ἀπέθανεν ἐφ' οὐ ἐδάφους ὁροσιζόμεθα καὶ ζῶμεν.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

Η ΠΕΡΙ ΤΟΝ ΠΟΛΟΝ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Ἐγένετο τέλος γνωστὴ ἡ τύχη τῆς περὶ τοὺς πόλους ἀμερικανικῆς ἐκδρομῆς τῆς διοικουμένης ὑπὸ τοῦ ὑποπλοίαρχου Greely· ἀλλ' ὁ φόβος ὁ ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις διασπαρεῖς ἕνεκα τῆς τόσῃ μακρᾶς ἀβεβαιότητος περὶ αὐτῆς, ἀποδεικνυται δυστυχῶς κατὰ μέγα μέρος βάσιμος. Ἐκ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι προσώπων τῆς ἐκδρομῆς ἑπτὰ μόνον ἀνευρέθησαν ζῶντα, καὶ ἐκεῖνα δὲ μικροῦ ὁδὸν ἔλαβον τὴν τύχην τῶν συντρόφων των, ἐν ὑφίστατο ἔτι δύο ἡμερῶν βραδύτης περὶ τὴν ἀνεύρεσίν των.

Οἱ ἐκδρομῶντες ἀπὸ τριῶν ἡδῇ ἑτῶν διέμενον εἰς τὰ ὑψηλὰ πλάτη· ἦσαν οἱ μόνοι ἐπιχειρήσαντες ἐξερευνῆσαι περὶ τοὺς πόλους ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἐν ἔτει 1878 μετεωρολογικοῦ συνεδρίου τῆς Ρώμης. Τὸν Αὐγούστον τοῦ 1881 εἶχον φανῇ εἰς μίαν ἄκραν τοῦ ὄρους Δισκοθερῦ, ἔκτοτε δὲ οὐδεμία εἰδήσις ἀφίκετο περὶ αὐτῶν. Δύο ἀπόπειραι πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτῶν ἐντυάγησαν. Ἡ δὲ κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ἔσχε τραγικὸν τέλος, καθ' ὃ τὸ πλοῖον *Πρωτεύς* ἐθραύσθη ὑπὸ τῶν πάγων καὶ μετὰ μεγάλης δυσκολίας διεσώθη τὸ πλήρωμα. Ἀμφότεραι αἱ ἀτυχαί ἤρξαντο ἀνησυχοῦσαι τὸ δημόσιον, διὸ καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συνενώσωσι τὰς προσπάθειας των πᾶσαι αἱ ναυτικαὶ δυνάμεις πρὸς τελευταῖον ἀποφασιστικὸν ἀγῶνα. Τρία πλοῖα, ὁ *Ἀλβέρτος*, ἡ *Θέμις*, καὶ ὁ *Bear*, ἀπέπλευσαν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν περὶ ἀρχὰς Μαΐου· συνηνώθησαν ἐν τῷ ὄρμῳ τοῦ Δισκοθερῦ, ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Γροελάνδης, καὶ παρελθόντα τὸν λιμένα Μελβίλλ, εἰσεχώρησαν εἰς τοὺς πορθμοὺς τοὺς χωρίζοντας τὴν Γροελάνδην ἀπὸ τῶν πρὸς δυσμὰς γαιῶν. Ὁ χειμὼν ἦτο δριμύτατος καὶ μακρότατος, καὶ ἡ θάλασσα παρουσίαζε ἐμπόδια πλεῖστα ὅσα.

Τὴν 22 Ἰουνίου ἡ *Θέμις* καὶ ὁ *Bear* προσήρραξαν εἰς τὴν νῆσον Brewort. Διερευνῶντες τὰ ἐσώτερα, εὗρον ἐπὶ μιᾶς τῶν κορυφῶν τῆς νήσου γνωστοποίησιν τοῦ ὑποπλοίαρχου Greely, ἀγγέλλοντος ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει· ἐκεῖθεν περὶ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅπως διαχειμάσει εἰς τὸ ἀκρωτήριο Σαβίν. Πλησίον ὄντος τοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπέστειλαν λέμβον ὑπὸ τὸν ἀρχιμηχανικόν, ἥτις μετ' ὀλίγον ἐπανήλθεν ἀναγγέλουσα τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἐκδρομῶν· ἑπτὰ μόνον εὗρίσκοντο ἔτι ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλὰ γυμνοὶ καὶ κακῶς ἔχοντες. Ἡ λέμβος ἐπανελάβε τὴν πορείαν

τῆς φέρουσα μετὰ τοῦ διοικητοῦ ἓνα ἱατρὸν καὶ ἓνα αξιωματικόν, τρόφιμα, φάρμακα καὶ ἐνδύματα. Οἱ ἐπιζῶντες ἦσαν εἰς ἀσθενεστάτην κατάστασιν. Κεκαλυμμένοι ὑπὸ μηλωτῆς, μὲ γενειάδα καὶ κόμην ἀπεριποίητον, μὲ κοιλωθέντας οφθαλμούς, ἀγωνιζόμενος διὰ θνησκούσης φωνῆς νὰ λαλήσῃ εὐκρινῶς, ὁ ὑποπλοίαρχος Greely μόλις εἶχε δύναμιν νὰ κρατηθῇ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν γονάτων του. Παρ' αὐτὸν οἱ σύντροφοί του εὗρίσκοντο εἰς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἀθλιότητος. Ἡ ἐντύπωσις τῆς καταστροφῆς ταύτης ὑπῆρξε τόσῃ βαθεῖα, ὥστε καὶ οἱ γενναῖοτατοὶ μετὰ τῶν σωτήρων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ μὴ χύσωσι δάκρυα. Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ὑποπλοίαρχου ἔκειτο ὁ δεκανεὺς Ἑλλισον, μὲ παγωμένας χεῖρας καὶ πόδας, ἀνίκανος νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν· μετ' αὐτὸν εἰς στρατιώτης, θνήσκων τῆς πείνης. Ὁ δεκανεὺς ἡμέρας μόνον ἐπέζησε.

Ἡ ἐκδρομὴ περὶ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1883 καὶ μετὰ δύο διαχειμάσεις εἶχεν ἐγκαταλίπει τὴν Δισκοθερῦ θέσιν τῆς ἐν τῷ λιμένι. Οἱ ἐξερευνηταὶ ἠδυνήθησαν νὰ πλεύσωσι πρὸς μεσημβρίαν μέχρι τῆς 29 Σεπτεμβρίου, μετ' ὃ ἀφείθησαν νὰ φέρωνται ὑπὸ τῶν πάγων· τὴν 21 Ὀκτωβρίου ἐγκατέστησαν ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ πορθμοῦ Σμῖθ. Μέχρις ἐκείνης τῆς στιγμῆς οἱ πάντες εἶχον καλῶς, ἀλλὰ δὲν εἶχον πλέον εἰμὴ διὰ 40 ἡμέρας ζωτροφίας. Εὗρον πρὸς τούτοις ἐπὶ τῆς ὁδοῦ των βεβλαμμένα τινὰ τρόφιμα, λείψανα προγενεστέρων ἀποστολῶν· αἱ ἀσθενεῖς αὗται προμήθειαι διήρκεσαν μέχρι τῆς 14 Μαΐου, μετ' ὃ ἠναγκάσθησαν νὰ τρέφωνται διὰ βρασμένων δερμάτων φώκης, διὰ θαλασσίων λειχηνῶν καὶ καρίδων, ἅτινα ἔκτοτε προύμηθεύοντο. Ὁ πρῶτος θάνατος συνέβη τὸν Ἰανουάριον· οἱ λοιποὶ 15 ἠκολούθησαν τὸν Ἀπρίλιον, Μαῖον καὶ Ἰούνιον.

Τόσαι συμφοραὶ, τόσοι ἥρωισμοὶ καὶ ἐγκαρτέρησις, δὲν ὑπῆρξαν ἀνοφελεῖς· οἱ ἐκδρομῶντες κατάρθωσαν κἂν νὰ σώσωσι τὰ ἡμερολόγια των, ἐξ ὧν μεγάλως ὠφελήθησεται ἡ γεωγραφία.

Φαίνεται ὅτι ἡ καταστροφὴ αὕτη, ἐπακολούθησεν μετὰ τὴν πανωλεθρίαν τῆς «*Jeannette*», ἐγείρει σήμερον ἐν Ἀμερικῇ ζωηρὰν διαμαρτυρίαν ἐναντίον τῆς ἐπαναλήψεως τῶν εἰς τοὺς πόλους ἐξερευνησεων. Βέβαιον εἶνε ὅτι μετ' ὅλας τὰς θυσιασθείσας ζωὰς πρὸς κατάκτησίν του, ὁ πόλος διατελεῖ πλέον ἢ ποτε ἀπρόσιτος.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ἰατρέ, ἄρπαξα ἓνα φοβερὸν κρυολόγημα, ἔλεγε προχθὲς ὁ φίλος Χ* πρὸς τὸν ἱατρὸν Π* ὃν συναντήσας κατ' ὁδὸν ἠθέλησε νὰ συμβουλευθῇ ἀνεξόδως. Τί κάμνετε σεῖς, ἱατρέ, ὅταν κρυολογήσετε;

— Έγώ; ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός· ἐνίστε φταρνίζομαι καὶ ἐνίστε βήχω!

Ἡ χαρίεσσα δεσποινὶς Νίνα παρεπονεῖτο εἰς τὴν μητέρα της διὰ τὰς λίαν φορτικὰς ἐρωτολογίας δι' ὧν τὴν ἠνώχλει ὁ κ. Ν* γεροντοπαλλήκαρον ἀδιόρθωτον.

— Δὲν ξεύρεις, μαμά; μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ξεφορτωθῶ, ἔλεγεν ἡ Νίνα· εἰς ὅ,τι καὶ ἂν τοῦ πῶ ἔχει ἑτοιμόν τὴν ἀπόκρισιν.

— Ἀ, μὰ τότε, λέγει ἡ μητέρα, πρέπει νὰ τοῦ δείξης τὰ δόντια ἔς τὰ σωστά....

— Τοῦ τὰ ἔδειξα.

— Ἐ, λοιπόν;

— Μοῦ εἶπε.... πῶς εἶνε μαργαριτάρια.

Ὁ ἀστυνόμος πρὸς λωποδύτην προσαχθέντα ἐνώπιόν του :

— Πῶς δὲν ἐντράπηκες, ἄθλιε, ἀφοῦ ἔφαγες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἔφυγες χωρὶς νὰ πληρώσης, νὰ κλέψης καὶ τὴν πετσέτα ἀκόμη;

— Ἦθελα νὰ τὴν πουλήσω, κύρ ἀστυνόμε, γὰρ νὰ πληρώσω τὸν ξενοδόχο!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ὑπὸ τὸν τίτλον « Ἡ τελευταία Αἴγυπτος » ὁ ζωγράφος Λουδοβίκος Λεπὶκ ἐξέδωκε τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ μακρᾶς περιηγήσεως ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου. Τὸ βιβλίον δὲν ἔχει ἀξιώσεις βαθεῖας καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης τῆς Αἰγύπτου, οὐδ' εἶνε συντεταγμένον μετὰ φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς βαρύτητος. Ἀλλὰ μετὰ τέχνης παρεισάγει ἐν αὐτῷ ὁ συγγραφεὺς ποικίλα ἀνέκδοτα, καὶ μετὰ χάριτος ἀφηγεῖται τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου του· ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην τὸ ἔργον τοῦ εἶνε ἀξιολόγον.

Τὰ συχνότερον ὑπὸ τοῦ κ. Λεπὶκ ἀναφερόμενα ἀντικείμενα εἶνε τὰ ῥόπαλα, σημαντικὸν μέρος διαδραματίζοντα ἐν ταῖς μεταξὺ τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν φελλάχων σχέσεσιν, αἱ ἀλμαῖαι χορεύτριαι, καὶ αἱ μούμιαι, τὰς ὁποίας ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ ἐν ἐκάστῳ μνημείῳ τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου συναντᾷ.

Μία τῶν μᾶλλον διαφερουσῶν ἐκδρομῶν εἶνε ἡ γενομένη εἰς τὸ σπήλαιον τῶν κροκοδείλων, εὐμέγεθες ἄντρον, εἰς ὃ καταφθάνει τις ἔρπων ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται ἐστιαγμένα ἀναρίθμητοι μούμιαι κροκοδείλων, παντὸς ἀναστάθματός, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς χειρὸς μέχρις 7 καὶ 9 μέτρων. Παρὰ τὴν κροκοδείλειον ταύτην λεγεῶνα ὑπάρχει ἑτέρα λεγεὼν ἐξ ἀνθρωπίνων μουμιῶν, αἵτινες, ὅταν τὰς ἐκδύωσι τῶν σπαργάνων των, παρίστανται περιέργως κεχυρωμένα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ κ. Λεπὶκ μνημονεύει τῶν περιπετειῶν τῆς μούμιας τοῦ βασιλέως

Μεριάνρα, τὴν ὁποίαν ὁ Μασπερὼ εὗρεν ἐν Sakarah ἐντὸς τοῦ θαλάμου μιᾶς πυραμίδος. Ἡ μούμια, ξηρὰ ὡς ξύλον, συνελέγη διὰ τὸ Μουσεῖον τοῦ Καΐρου. Διὰ νὰ μετακομισθῇ δὲ εἰς τὸν προσεχῆ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἐτέθη ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἐνός ὄνου, ὁλιθερὸς τρόπος ὁδοπορίας δι' ἓνα Φαραῶ.

Ἐν Αἰγύπτῳ πληρώνουσι δι' ἕκαστον εἶδος ἀποσκευῆς, ἀκλουθοῦντες ὠρισμένον τίμημα, καταγεγραμμένον ἐν βιβλίῳ· ἀλλὰ τὸ βιβλίον δὲν ὠμίλει περὶ μουμιῶν, καὶ ὁ ὑπάλληλος δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ κατατάξῃ τὸ ἐπίσημον φορτίον τοῦ ὄνου.

— Εἶνε ἄνθρωπος, τῷ λέγουσι τέλος.

— Τότε, ἀφοῦ εἶνε ἄνθρωπος, ἄς λάβῃ.. τὸ εἰσιτήριόν του. Ἐδόθη τὸ εἰσιτήριον, καὶ ἰδοὺ ὁ κύριος Φαραῶ κατέχει πρώτην θέσιν ἐν τῷ τραίνῳ, ὁ γηραιότερος ἀναμφιδόλως ταξειδιώτης, ὅστις ἀνῆλθέ ποτε εἰς τραῖνον.

Φθάνουσιν εἰς Κάϊρον, ἔνθα ἡ μούμια δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ, εἰμὴ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἀπεξηραμένου ἰχθύος. Τέλος αἱ θύραι τοῦ Μουσείου ἀνοίγονται, καὶ ὁ Φαραῶ τοποθετεῖται ὑπὸ τράπεζαν καλυπτόμενος ταπεινῶς ὑπὸ τινων ἐφημερίδων, μέχρις οὐ ἐτοιμασθῇ τὸ ὑέλωμά του.

Ἐπὶ τούτοις γερμανὸς τις πρίγκιψ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μέρος, ἔνθα εὐρίσκεται ἡ μούμια. Διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου ἀνεγείρει περιφρονητικῶς τὰς ἐφημερίδας, αἵτινες τὴν σκεπάζουσιν.

— Τί εἶνε τοῦτο;

— Εἶνε, ὑψηλότατε, ἀπαντᾷ ὁ Μασπερὼ, ἡ μούμια τοῦ βασιλέως Μεριάνρα, τὴν ὁποίαν ἐξήγαγον ἐκ τῆς πυραμίδος, ἡ ἀρχαιοτάτη πασῶν τῶν μουμιῶν βασιλέων καὶ Φαραῶ.

Ὁ πρίγκιψ ὁπισθοχωρεῖ ἐξαίφνης ἐν στρατιωτικῇ αὐτομάτῳ κινήσει, τερῶν ἐπιμελῇ καὶ ἐπίσημόν στάσιν πρὸ τῆς κοινοσκεποῦς μουμίας. Μικροῦ δεῖν μάλιστα ἤγειρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πύλου, ἵνα χαιρετίσῃ τὸν ἄγνωστον τοῦτον ἐξάδελφόν του.

Πολλὰ τοιαῦτα κομψὰ ἀνέκδοτα εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Λεπὶκ, καταλλήλως παρουσιαζόμενα καὶ ἀληθῶς εὐάρεστα.

Ἡ ἀποτέφρωση τῶν νεκρῶν ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐν Μιλάνῳ, συστάσης πρὸς τοῦτο Ἑταιρίας, ἥτις καὶ ὠρισμένον σύστημα ἐκτελεῖ τὴν ἀποτέφρωσιν. Ὁ νεκρὸς ἀπὸ τοῦ φερέτρου τίθεται ἐπὶ μεταλλίνου δίσκου, μετ' ὃ κλιεῖται ἡ οἰκογένεια ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀποτεφρωθὸν σῶμα. Μετὰ ταῦτα τὸ σῶμα μετακομίζεται, ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον, ἐφ' ἀμάξης εἰς αἶθουσαν, ἐν ἣ παρίστανται οἱ φίλοι τοῦ μακαρίτου καὶ φέρεται πρὸ τοῦ στομίου ἐνός τῶν κλιθάνων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτεται. Τίθεται τότε τὸ πῦρ ἐπὶ τῶν καυσοξύλων, τῶν ὁποίων ἡ φλόξ, μιγνυμένη μετὰ τοῦ ἀέρος, περιλείχει καὶ καίει τὸ σῶμα.